

Det är för svårt att berätta

Försöker sätta nycklarna i nyckelhålet men handen lyder mig inte längre. Svettpärlorna glimmar i min panna, när jag släpper ner en trasig kasse med kläder, och tar hjälp av båda händerna.

Det går knappt. Jag kliver in genom dörrkarmen och slår tyst igen dörren. Glömmer kassen alldeles utanför dörren.

Min hjärna signalerar gråt, men jag håller emot och försöker fokusera på att ta mig någonstans, ingenstans utan tårar. Inga fler tårar nu. Det har redan blivit alldeles för mycket tidigare under dagen.

Det är sent. Och hjärnan lyder inte, för jag har glömt min dotter hos dagis. Så jag kastar mig ut för dörren och glömmer att låsa, glömmer att jag nästan snubblat över kassen med numera fuktiga kläder för det regnar ute.

Bilen sladdar på vägarna och rutan gråter för det är precis som om jag sitter med tårarna i ögonen själv, ser ingenting. Men jag gråter inte, det är bilen. Jag är för stark för att gråta, och stackars lilla flicka sen.

Det skulle vara för svårt att berätta, jag vill inte se min dotter tyna bort när hon är så liten. Så liten och hjälplös. Så liten...

Dagis vet redan allt, dagis vet allting och nästa vecka kommer säkert alla ungar veta vad som hänt oss, far och dotter. Då kommer alla bli tysta medan fröken berättar något sorgligt för alla och att numera kommer det vara synd om lilla flickan som inte sitter på sin vanliga plats i ringen, för hon har fått lov att vara hemma några dagar för att ta igen sig. Efter allt som hänt, ja ni vet, det hemska som har hänt.

Min lilla flicka sitter ensam och leker med en hög av dockor i lilla lekrummet när jag står och ser på henne. Tyst ser jag på henne som den lilla hjälplösa flickan, flickan som inte vet något än, flickan som leker vidare med sina dockor med egen fantasi och egna liv, egen familj.

Vi går ut till bilen, molnen spricker upp och solens strålar glänser över den våta asvalten.

"Vad himlen e vacker" Säger min dotter innan hon sätter sig i framsätet och knäpper bilbältet. Tyst stänger jag hennes dörr och sätter mig bakom ratten. Håller den hårt, ser på dotter, ler, ser fram igen, vrider om nyckeln.

"I himlen finns änglar!" Utropar min dotter och ler med stora gluggar. "Ibland kommer man till himlen, då man försvinner! Det sa Maud"

Jag går sönder.

Nästan som den starkaste kedjan brister med ett brak. Eller som när vattnet faller fritt från molnen och krossas till små prickar av vätta på marken.

"Man kommer till himmelen".

Jag ser ut genom vardagsrumsfönstret nu ikväll. Har inte hunnit förstå min verklighet än. Satte mig försiktigt på kanten av soffan. Min dotter gestaltade sig som en skugga vid tröskeln mellan hall och vardagsrum. Sedan kröp hon upp till mig och satte sig mjukt på sin stjärt på mitt vänstra lår. Kramade om

min högra, darrande hand. Hon höll den hårt med värme och tryckte sina mjuka, rena kinder mot min tröja. Precis som om hon förstod. Plötsligt slutade hon andas med jämna andetag, lyfte sitt huvud och frågade:

\\"Kommer inte mamma hem snart?\"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Trafikstop med Poeter.se id #8273 innehar upphovsrätten